

Две песме – Тамара Славић

Божанска љубав, у којој
се прелама светлост
из које се јасно виде,
путеви до неба.
Вечност која се заробила
у прожимању истине,
човеколика природа узраста
онолико колико се
тишине више не боји,
пролазности, онолико колико
се смрти не бојимо.

Док душа твоје животворне
светлости скупља,
као цвеће после кише,
у којој трпљење осликава радост,
као што се мајка радује детету,
тако се душа радује кад осети
благодат без које човек не достигавши
своју потпуност. Пропада. Труне.
Мирис душе је тај који се најпре осети,
попут крина у цветању.

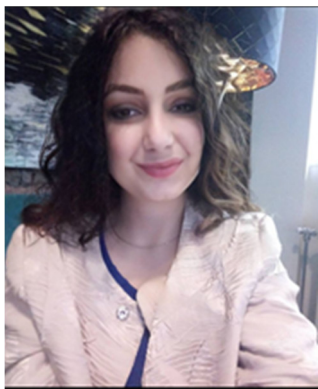
Онолико смо твоји,
колико волимо.
Буре немирних мисли,

као јасан зрак који
допире из деснице твоје, отклањаш.
Срцезналче.
Зар се од тебе ишта сакрити може?
Мирна луко у којој плови душа моја
не страхујући никаквих рана,
исцеливши многе, молитвама,
као миомирис твоја се љубав оче шири.
И све ове речи,
из твојих су усана.

У сутон, по ивици бездана ходим,
твој сам абер. Ко те у мојим венама сатка?
Из мојих очију, не видиш страх, у пукотинама душе,
пред њима гле, поглед не окрећеш. Остајеш.
Читаш ме душом. Јалове су речи. Неплодне.
Нисам ја, жена, без корена, у мени усађене су борбе,
и баш у њима научила сам да је победник,
онај у којем ја не бди, горд човек је трула воћка без
рода.
Од греха склони ме.
Она сам, што се сузама умива,
али никада пред светом не плаче.
Пред лицем твојим, зар да се сада њих бојим?
По њима ћеш ме препознати.
Све боли света, спрале су кише.
Док корачам, стопе су ми трњем посуте,
толико, да загрлим твоје треће ребро

да ми душу душом обгрлиш.
Ниједна зима више неће бити хладнија од оне
у којима сам сама стајала на земљи.
Моји су Божури процветали.
Моје су ране огледало,
у којима се жртва пројављује. Љубав. Наша.
Додирни ме. Нисам ја жена без корена,
У мојим ноћима, срце је увек будно.
Воли ме делима.

О ПЕСНИКИЊИ

Тамара Славић рођена је 16. августа 1998. године у Косовској Митровици. Завршила је средњу Економску школу у Лесковцу. Тренутно је апсолвент више струковне школе за образовање васпитача у Кикинди.

Пише поезију, али је ретко објављивала. Инспирацију најчешће проналази у

деци.

Жеља јој је да се у будућности бави писањем и децом као нечему нераскидивом.